
SIMON GÉZA GÁBOR¹

A KÉT BEAMTER BUBI²

BEAMTER JENŐ „Bubi”
(Budapest, 1912. augusztus 7. – Budapest, 1984. január 14.)

OLÁH LACI, a cigány jazzdobos, „a szovjetunióbeli Beamter Bubi”
(Pozsony, 1911. november 22. – Moszkva, 1989. augusztus 19.)

„Bubi élete végéig teli van vitalitással”.
(Örkény István)

---

¹ **Simon Géza Gábor** zene- és hanglemeztörténész, zenei újságíró és producer, zenei könyvtáros, elismert diszkográfus.

² Előhang a 2024. évi kiadásra tervezett, Oláh Laciról szóló életrajzi kötethez.

A budapesti örökmozgó, rendkívül sármos, dobos-vibrafonos Beamter Bubi már kora ifjúságától kezdve a hazai jazz élvonalában működött. 1933-tól a Bubi vibrafon együttesel lépett fel. 1935-től több alkalommal Martiny Lajos együtteseivel (Odeon A 197537, Radiola Electro Record RA 2015, RA 2016, RA 2022), majd például többek között 1940-ben a Horváth Jenő zongorista által vezetett Radiola jazz-együttesben (Radiola Electro Record RB 303), 1943-ban Herrer Pál swing quintetjével, (Radiola Super RI 2086, Radiola Electro Record RI 2099), 1946-ban a Durium zenekarral (Durium/Patria DAC 46306, DAC 46308, DAC 46310, DAC 46311, DAC 46314, DAC 46.315, DAC 46.319) készített jazz gramofon lemezeket. Bubi azután 1956-ban pedig közreműködött Szabó Gábor legelső hangfelvételein (M.H.V. T 7283) Mondhatjuk, hogy 1935-től több évtizeden keresztül „jobb” jazzband nem készített jazz hangfelvételeket Beamter Bubi közreműködése nélkül.

Én személy szerint néhány jazzfesztivál szünetében beszélgettem Bubival. Többek között szóba került, hogy mindketten „bedolgoztunk” a *Discographie der Jazz- und Semijazzaufnahmen im Bereich der heutigen Volksdemokratien Vols 1-11* (Jazz és féljazz felvételek diszkográfiája a mai népi demokráciák területén, 1-11.) sorozatba, amelynek kiadója a nyugat-mémet der Jazzfreund-Publikation, Gerhard Conrad magánvállalkozása volt. Mint kiderült, Bubi s én gyakorlatilag „egy húron pendültünk” az általunk már kiküldött anyagok tekintetében, azaz ugyanazokat a hanganyagokat tekintettük egyértelműen jazznek.

Hamar ellátogam Bubi otthonába is, a VII., kerület Dob utca 46/b-be. Itt láttam/hallottam azokat a Lionel Hampton sellaklemezeket is, amelyeket a Budapestre beérkezésük napján villámban megvásárolt, jobbra a Rózsavölgyiéknél, néha Bárdéknál. Ezeket tekintette alapnak, mintának a jazzvibrafonozás szempontjából. (A Dob utcai házban egyébként még három olyan jazzmuzikus (Orosz János, Vadas Zsuzsa, Váradi György) élt, akiknél szintén jár(hat)tam alkalmilag.)

Bubival beszélgettünk a szovjetunióbeli „élményeiről” is, amiket anno Örkény István is megörökített az először 1946-ban megjelent, *Bubi (Beamter Jenő zenész)* című novellájában³ Ez azóta azután szinte elmaradhatatlan része lett a különböző Örkény újrakiadásoknak. Bubi nem beszélt Oláh Laciról, pedig, ha ismeri, hallja, aligha hagyta volna ki a jazz mesedélutánból.

Amikor 2000-ben Hollós Máté megkeresett az ötlettel, hogy készítsünk CD sorozatot a Hungaroton archívumának mintegy 70-75 órányi saját jazzfelvételeiből, jeleztem, hogy két zenésznek az első körben ott a helye. Ezek Tabányi Mihály és Beamter Bubi voltak. Így velük indítottuk a szériát. A *Hungarian Jazz History* második CD-je Bubi Beamter *Sentimental Journey* címmel HCD 71009 számon jelent meg. A 17 újra kiadott jazzfelvétel 1956 és 1962 közötti készült és igen hamar eltűnt a CD üzletekből.

---

³ Örkény István: Bubi (Beamter Jenő, zenész). In: Uo: Amíg idejutottunk – Magyarok emlékeznek szovjet hadifogságban. Magyar-Szovjet Művelődési Társaság, Jövendő könyvtár 1. kötet, Budapest, 1946, p.17-34.

A hangfelvételek döntő részében, pontosan 15 tracken a már réges-rég legendává vált Szabó József (1925–1965) zongorázott és csembalózott, Beamter Bubi vibrafonozott és dobolt. Egy hosszabb egyvelegben Bubi másik legendás partnere, Solymossy Lulu (1913–1980) zongorázott. A CD zárószáma 1956-ból a kor igazi all stars együttese: Deák Tamás (trombita), Beamter Bubi (vibrafon), Solymossy Lulu (zongora) Szabó Gábor (gitár), Pege Aladár (bőgő), Myrna Bell (ének). A szám pedig a CD címadó darabja, a *Sentimental Journey*.

Myrna Bell Sentimental Journey

<https://www.youtube.com/watch?v=y1mcwtIw5U8>

A 2006-ban a Rózsavölgyi és Társa cégnél megjelent CD (Szabó József: *Láttam én az Eiffel tornyot* (RÉTCD 38) Körmendi együttes, Magyar Rádió Tánczenekara/Balassa P. Tamás, Szabó-Beamter Duó, Szabó-Beamter-Pege Trió (2006)

Szabó József-Beamter Bubi: Harlem

<https://www.youtube.com/watch?v=sVaVsPt2Bms>

*****

Az 1960-as évek második felében, amikor Pernye András javaslatára, Szentkúti Pál szerkesztésében a Magyar Rádióban meglehetősen sűrűséggel futott a *Jazzlemezek Lengyelországból/Csehszlovákiából/az NDK-ból/a Szovjetunióból* címekekkel a sorozatom, sajnos még nem tudtam Oláh Laciról. Pedig ő akkor már közel három évtizede a szovjet könnyűzenei élet ünnepe volt. Ahogy később kortársai emlegették, ő volt az első valódi jazzdobos a Szovjetunióban. Oláh Laci – szovjet, csehszlovák, magyar stb. kortársaihoz hasonlóan, azonban nemcsak a jazz területén működött. Zenei spektruma igen széles volt. Az egyik ilyenről a *Parlando* 2023/1. számában már beszámoltam⁴. Szóval: ő mindenütt feltűnt, ahol pestiesen szólva, „két lábosfedőt összeverték”.

Márkus Józseffel (1942–2021), aszékesfehérvári jazzélet egyik megteremtőjével „időtlen idők óta” ismertük egymást. Emlékezetem és naplójegyzeteim szerint 1967-ben találkoztunk először. Jóska visszaemlékezéseit is figyelembe véve, ez pontosan 1967. május 8. és 10. között volt, ugyanis ekkor rendezték meg az I. Alba Regia Interjazz Fesztivált⁵. Mint az írásából is kiderül, többek között már helyi dixieland bandet hallgatott. A két jazzpityu a fesztivál három napja alatt hamar egymásra talált. Jóska volt a könnyebb helyzetben. Ő akkor már hetedik esztendeje székesfehérvári lakos volt. Én minden nap levonatoztam, meg vissza, mert, hogy nem volt lent szállásom. Az ugyanis akkoriban eléggé nehezen lehetett volna

---

⁴ https://www.parlando.hu/2023/2023-1/Simon_Geza_Gabor-Olasz-dalok.pdf

⁵ Márkus József: Interjazztól Dr. Jazzig. Szubjektív fehérvári jazztörténet. Árgus – Irodalom, művészet, valóság, Székesfehérvár, 2003. december, p.62-82.

megoldani. Arról nem is beszélve, hogy a vonat akkoriban mennyivel olcsóbb volt az éjszakai szálláshelyeknél...

Jóska 1967-ben már tekintélyes jazzlemez gyűjteménnyel rendelkezett. Ekkoriban már javában gyűjtötte a szocialista országok jazzfelvételi kincseit. Akkoriban még ő vezetett a darabszámban, meg a zenészek ismertségében. Alig egy esztendő múlva a rádiósorozat révén tudtam „előzni”, hiszen a Rádió a hanglemezek átjátszásáért is fizetett, meg némi honorárium is járt alkalmanként.

Egy-két évvel később már rendszeres összejárók voltunk Jóskával. Jobbára ő jött el a zuglói lakásunkba, de én is jártam nála néhányszor Székesfehérvárott, amikor együtt csodáltuk jazzlemez kincseit. Budapesti látogatásait jónéhányszor úgy időzítettük, hogy hó elején, a fizetés utáni napok egyikén, az akkoriban meglehetősen sok fővárosi hanglemezbolt – összesen vagy 20-25 üzletben árusítottak mikrolemezeket – egyikében találkoztunk, az eladólányok nagy gaudiumára. Amint egyikünket megláttak, már tudták, hogy az aznapi alapbevétel már egészen biztosan meglesz. Mert, hogy akkoriban két fő mutatószám volt a belkereskedelemben: készlet és bevétel. Mi mindkettőre jó hatással voltunk.

1979/80 fordulóján is így esett, hogy a Keravill (Kerékpár, Rádió és Villamossági Kiskereskedelmi Vállalat) Budapest, IX., Calvin tér 10. alatti 2. számú boltjában randevúztunk. Ezúttal én érkeztem hamarabb. Az eladólányok jelezték, hogy megkapták a külkeresektől a legújabb Melodya lemezzállítmányt. Húha, az csak 50 Ft lesz darabja, morfondíroztam, hiszen akkoriban a magyar és a kelet-európai mikrolemezek – műfajtól függetlenül – 60 és 70 Ft-ba kerültek, a nyugat-európaiak pedig 310-350-be, a havi kereset meg olyan 2000-2500 körül mozgott.

Ami elém került, az maga volt a csoda és egy több évtizedes magyar jazztörténeti kutatómunkát indított el. Az LP a Цветущий май – Танцевальная музыка 30х-40х годов (Virágzó május – A 30-40-es évek tánczenéje) (Melodya 33M60-41549-50)⁶ volt. A hátlapon pedig egy nagyon gyanús név szerepelt kétszer is **Лаци Олах**, ударные (03,11), azaz a 3. és a 11. tracken Oláh Laci ütőhangszerezett.

Közben befutott Márkus Józsi is. Más, frissen érkezett LP-kkel egyetemben megvettük a hanglemezt és az én példányom szüzességét elvéve azon a napon ez a részben hot dance jazzt, részben tánczenét tartalmazó lemez volt az első közösen meghallgatott zenénk. Oláh Laci még szólózott is nekünk. Nem volt okunk megbánni a vételt.

Maga a zene egyébként hasonló volt ahhoz, amit itthon például az Adler Tibor-Fejér György jazzduó játszott. A tánczenék pedig jobbára a kor, itt-ott jazzbehatásokat sem nélkülöző kiváló előadásai voltak, hasonlóak az általunk is jólismert brit, francia, svéd, német, vagy éppen magyar élvonalbeli bandekhez, a házi, több mint ötszáz darabos gramfonlemeztárban megtalálható és meghallgatható előadásokhoz. Nagyrészt ebből, az idősebb Simon Géza által

---

⁶ <https://www.youtube.com/watch?v=0ieTBIp-Eo>

összegyűjtött gramofonlemezek közül kerültek ki azok a gramofonlemez is, amelyeket – akár többször is – hangról hangra kielemeztünk, amikor az 1985-ös első magyar nemzeti jazz-diszkográfián dolgoztunk⁷.

Amikor először alkottam meg az imént említett diszkográfiámat, akkor Oláh Lacival még mindössze ez, a Keravillban vásárolt egyetlen szovjet LP volt a birtokomban. S csak annyi volt biztos, hogy Oláh Laci magyarnak született. Ezen az 1979-ben kiadott 14 számos LP-n Oláh-nak akkor két hangfelvétele szerepelt, a *Маленькая мельница*, фокстрот – 02:22 és a *Доброй ночи*, фокстрот – 02:28. Ezek egy angol nyelvű szovjet lemezkatalógus alapján *Small Mill*, illetve *Good Night* címen kerültek be a diszkográfiámba, A számcímeken kívül még annyi szerepelt a lemezborítón, hogy a két szovjet jazz-zongorista, M. Rapoport, L. Hohlov mellett dobosként szerepelt Oláh Laci, s hogy a felvétel pedig valamikor az 1930-as, 1940-es években készült.

A Thousand Good Nights (Доброй ночи) - W. Donaldson

<https://www.youtube.com/watch?v=LGiOwh8ZuQQ>

De még sok-sok esztendőnek kellett eltelnie, amíg „minden” kiderült Oláh Laciról. Az például relatív hamar, hogy a két hangfelvétel 1939-ben készült Moszkvában. Az idei Parlando-cikkemet megelőzően jó régen, még 2001-ben *Arcok a múltból: Oláh Laci* címmel Csányi Attila írt egy kisebb tanulmányt, amely a *Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma - Millenniumi Programok* keretében támogatott, *Fejezetek a magyar jazz történetéből* című kötetünkben jelent meg.

Márkus Jóska 1977-től vibrafonozott és így természetesen kapcsolatba került Beamter Bubival is. Alaposan megismerte Bubi rendkívül sokoldalú pályafutását a legkülönbözőbb zenei műfajokban.

Amikor azután mélyebben belemerültünk az Oláh Laci témába is és Csányi Attilával kiegészülve, „édeshármasban” hallgattuk az időközben magyar sellaklemezgyűjteményekből előkerült(!), Oláh Laci zenekaraival, vagy közreműködésével készült jazz és nemjazz gramofonlemezeket, Jóska és Attila szinte egyszerre jutottak arra a következtetésre, hogy „Oláh Laci a szovjetunióbeli Beamter Bubi”. Az a néhány igazi, a beskatulyázásokat nem igazán kedvelő jazzfan, aki mindkét jazzművészt jól ismerte, szélesebb körben is (főleg a jazzklubokban) terjesztette ezt a nézetet.

Ezen nézeteiket nagyban segítette az a nem kevés hangfelvétel, amely a szovjet, majd az orosz mikrólemez-, illetve CD- kiadóknál megjelent. A nálunk is teljesen hivatalosan, sok-sok üzletben forgalmazott *Anthology of Soviet Jazz* nem kevesebb mint hét LP lemezén szerepel Oláh Laci egy, vagy több hangfelvétele az 1930-as és az 1940-es évekből. Azokból az

---

⁷ Simon Géza Gábor: Magyar jazzlemez 1912–1984 / Hungarian Jazz Records 1912–1984. KISZ Baranya megyei Bizottsága – Baranya Megyei Művelődési Központ, Pécs, 1985. IV. 2

évekből, amikor – itthoni „okostojások” szerint – a Szovjetunióban betiltották a jazzt. Annyira volt betiltva, hogy Oláh Laci csehszlovák jazzmuzsikus társaival egyetemben jazz gálaesten játszott Sztálin generalisszimus és vendégei előtt..., majd ettől kezdve szinte hihetetlen mennyiségű jazz és nemjazz koncert, valamint gramofonlemez felvétel zenekarvezető főszereplője, zenekari tagja, vagy vendége volt.

De ne feledjük a Nyugat-Németországban(!) kiadott *Swing From The East* LP-t se, amin nem kevesebb mint három Oláh Laci felvétel is van. Nem mellesleg három budapesti Len Hughes felvétel mellett (Black Jack LP 1011). Oláh Laci két hangfelvétele szerepel a brit Harlequin 1985-ös, *Jazz and Hot Dance In Russia 1910-1963* című LP-jén (HQ 2012) is.

Звуки джаза (Sounds of Jazz) (Alexander Tsfasman szerzeménye és hangszerelése) – Alexander Tsfasman zenekara, a dobnál Oláh Laci (1939)

https://www.youtube.com/watch?v=Zq_OQ--vvgA

Egy 1944-es big band felvételét az Alexander Tsfasman zenekarral pedig a *Jazz Hungaricum* sorozat ötödik CD-jén (*Always*, Pannon Jazz PJ 1065), a Jazz Oktatási Kutatási Alapítvány is kiadta 2016-ban. Így ez a felvétel is része lett a Nemzet Kulturális Alap által támogatott *Magyar Jazztörténeti Projekt*-nek⁸.

---

⁸ A projektről részletesen ld. Simon Géza Gábor: A magyar jazztörténet ösvényein - A magyar jazztörténeti kutatás hatvanöt esztendeje, 1958–2023. Jazz Oktatási és Kutatási Alapítvány, Budapest, 2023. november, p.152-159